

Phần 12

Chương 45

Trời xuân ấm áp kéo dài. Ngày đầu tiên của tháng ba, Nghê Giản ngủ đến khi mặt trời sáng tỏ. Lúc mở mắt, cô đang nằm trong lòng Lục Phồn. Trong chăn, cơ thể trần trụi của họ dán vào nhau. Cơ thể Lục Phồn ấm áp, Nghê Giản theo bản năng nằm co người trong lòng anh. Anh hoàn toàn tiếp nhận, qua một đêm, cánh tay của anh vẫn ở tư thế ôm ấp. Đêm qua ngủ muộn, lại hao tổn không ít tinh lực, Lục Phồn ngủ lâu một chút, nhưng anh vẫn dậy sớm hơn so với Nghê Giản.

Không có rèm cửa, căn phòng sáng trưng. Nghê Giản dụi mắt, ngẩng đầu, Lục Phồn đang nhìn cô. Cô ngái ngủ, còn mắt anh sáng rực.

“Anh tỉnh rồi à?”. Nghê Giản nói xong đưa tay sờ đôi mày ngọn núi của anh, đột ngột khen ngợi: “Ánh mắt của anh nhìn rất đẹp”.

Nét mặt Lục Phồn không thay đổi: “Thật không?”. Nghê Giản ừ một tiếng: “Chưa có ai nói vậy à?”.

“Chưa có”.

Nghê Giản nhướn mày: “Tôn Linh Thục chưa nói bao giờ?”.

Lục Phồn sững lại, nhăn đôi mày rậm. Nghê Giản nhìn anh cười cười. Lục Phồn im lặng. Một lát sau, lông mày anh giãn mở, vươn tay nhéo mặt Nghê Giản, hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?”.

Nghê Giản đáp: “Không nghĩ gì cả, tùy tiện hàn huyên chút thôi”. Thuận thế trêu chọc anh ấy mà.

Lục Phồn có phần bất lực, thềm thở dài, áp cô vào trong lòng. Giọng Nghê Giản ồm ồm truyền ra từ trong ngực anh: “Định ép em chết ngạt à?”.

Lục Phồn buông tay, Nghê Giản bò ra khỏi lòng anh, hít một hơi, nói: “Hôm nay định làm gì?”.

“Không làm gì”.

“Cứ nằm thế này à?”.

Lục Phồn lắc đầu: “Cơm nước xong xuôi anh phải đi đến chỗ Háo Tử”.

Nghê Giản giương mày, à một tiếng: “Em quên mất, anh còn phải đi sửa xe”.

Lục Phồn gật đầu. Nghê Giản hỏi: “Anh thích sửa xe?”.

“Không phải thích hay không thích, được nghỉ thì làm thôi”.

“À”. Nghê Giản hỏi: “Vậy anh thích làm lính cứu hỏa?”.

Lục Phồn gật đầu không do dự: “Thích”.

Nghê Giản nhìn anh một hồi: “Trận vừa rồi không phải rất mệt sao? Nghi ngơi vài hôm đã”.

Lục Phồn bảo: “Không mệt”. Dừng một chút, anh nói: “Lâu không đi không được”.

“Háo Tử bảo anh thế à?”.

“Không phải, nhưng không lười vậy được”.

Nghê Giản cười: “Chăm chỉ thế để làm gì?”.

Lục Phồn nhìn cô: “Muốn kiếm nhiều tiền hơn”.

Nghê Giản sững sốt, nhìn anh hai giây: “Anh đang thiếu tiền à?”.

Lục Phồn lắc đầu. Nghê Giản cau mày, định hỏi câu gì đó nhưng chạm phải ánh mắt anh, liền đột nhiên dừng lại.

Cô hiểu ý anh.

Im lặng một lúc, Nghê Giản nói: “Lục Phồn, anh cứ làm việc mình thích đi”. Ngừng một lúc, cô tiếp tục: “Em không cần gì cả, trừ anh ra”.

Lục Phồn không đáp. Đầu Nghê Giản lại bị anh nhấn vào trong lòng. Thật lâu sau, Nghê Giản néo hông anh, Lục Phồn mới buông tay. Nghê Giản chui ra, ngửa cằm hôn môi anh: “Em sẽ đi với anh đến chỗ Háo Tử”.

“Em đến làm gì?”. Nghê Giản nhếch môi: “Bữa tiệc rượu lần trước bị hủy bỏ, sau khi để lại cục diện rối rắm, em chưa từng đến đó”.

Lục Phồn bảo: “Không sao”.

Nghê Giản: “Dù sao cũng là bạn của anh, nên nói lời xin lỗi”.

Lục Phồn siết tay cô, trả lời: “Được”.

Com nước xong xuôi, Lục Phồn phơi hết quần áo vừa giặt, sau đó dẫn Nghê Giản đến chỗ Háo Tử.

Tiểu La trông thấy bọn họ trước tiên.

Nghê Giản bước từ trên xe máy xuống, tháo mũ bảo hiểm đưa cho Lục Phồn, đi đến chào hỏi Tiểu La. Sắc mặt Tiểu La thiên biến vạn hóa, há hốc mồm, ngoảnh đầu sang chỗ khác không đáp lại Nghê Giản.

Lục Phồn đi tới, gọi Tiểu La, Tiểu La quay sang, hô to: “Anh Lục, anh đến rồi à?”. Ánh mắt lại liếc về phía Nghê Giản, lông mày cau tít, gọi một tiếng: “Chị”. Nghê Giản đáp: “Ngoan”. Sau đó, móc một quả táo đỏ to từ trong túi ra đưa cho cậu ta: “Cho cậu đây”.

Tiểu La bực tức. Giọng điệu của cô, giống như đồ dành con nít chưa mọc lông, cậu ta đâu phải trẻ ba tuổi chứ? Nhưng vương Lục Phồn ở đây, Tiểu La

không dám thể hiện. Cậu ta luôn kính trọng Lục Phồn, vì nể mặt anh, đành cầm nín nhận lấy quả táo của Nghệ Giản.

Nghê Giản nhìn về phía Lục Phồn, nhướn mày, đi thẳng vào trong. Lục Phồn cũng theo sau cô. Bên trong có mấy người đang làm việc, Lục Phồn chào hỏi từng người, dẫn Nghệ Giản đi vào gặp Háo Tử.

Háo Tử ngạc nhiên nhìn Nghệ Giản. Ngoài ngạc nhiên, còn có một chút lúng túng. Chuyện âm ỉ lần trước, Triệu Hữu Sâm là bạn học của anh ta, tuy Háo Tử sững sốt trước những tin đồn đó, nhưng trong thâm tâm vẫn có chút áy náy đối với Nghệ Giản.

Miệng lưỡi Triệu Hữu Sâm quá độc địa. Dù sao, những chuyện như vậy, không nên nói ra trước mặt mọi người. Đương nhiên, Nghệ Giản cũng thừa hung hãn.

Háo Tử trầm chặc chặc hai tiếng, làm như không có chuyện gì, chủ động chào Nghệ Giản. Nghệ Giản trực tiếp nói lời xin lỗi, khiến Háo Tử không biết phải làm sao.

Anh ta nhìn về phía Lục Phồn nháy mắt ra hiệu, thấy ánh mắt Lục Phồn dán mãi trên người Nghệ Giản, không thèm liếc anh ta, anh ta đành thôi, cười ha hả nói với Nghệ Giản: “À, không có gì, chuyện qua rồi, qua rồi”.

Nghê Giản hỏi: “Triệu Hữu Sâm không làm phiền anh nữa chứ?”.

“Tất nhiên là không rồi”. Háo Tử lắc đầu: “Cậu ta là người bốc đồng, mồm miệng độc đoán, được tôi khuyên nhủ nên cũng đã hồi tỉnh. Người ngợm không sao cả, đầu óc chưa khỏe hẳn đã bị ông già gọi về Mỹ, gây phiền phức sao được nữa, yên tâm đi”.

Lục Phồn sửa xe, Nghệ Giản ngồi trong lán nhìn.

Anh mặc bộ bảo hộ màu xanh, đeo bao tay, cầm hộp dụng cụ nằm dưới gầm xe tải, Nghệ Giản chỉ có thể nhìn thấy chân anh vươn ra. Giày của anh đã cũ, đế mòn vẹt, không còn bất kỳ dấu vết gì.

Nghê Giản nhớ hôm về nước. Cô tưởng anh là người lái xe dù, ngồi xe của anh nhưng anh chỉ lấy của cô 100 tệ. Bọn họ là thanh mai trúc mã, nhưng chẳng ai nhận ra nhau.

Cô vì bản thảo mà nổi giận với anh.

Nghê Giản lại nhớ đến những trang bản thảo bị xé nát. Là anh dán lần lượt từng trang một. Anh từng nói, anh chưa học xong cấp 3, từ ngữ trong quyển truyện tranh không phải ngôn ngữ dành cho học sinh cấp 3, không biết anh tra từ điển trong bao lâu mới dán được chính xác như vậy.

Khi cô cầm đồng giấy vụn, bắt anh dán lại, thật ra có mang theo ác ý. Trong lòng cô giấu cợt anh ngu ngốc, rõ là đàn mới dùng cách xử lý như thế.

Nghê Giản nhớ tới vẻ hùng hổ của mình, có chút chán ghét. Cô từng coi thường anh. Nếu là hiện tại, cô tình nguyện không cần đến bản phê duyệt, cũng sẽ không làm khó anh.

Lục Phồn bò từ gầm xe ra, thấy Nghê Giản đang ngăn người. Cô ngồi trên ghế đầu, hai chân chụm lại, người gầy tong teo, bọc trong chiếc áo khoác màu trắng, mỏng manh đến đáng thương.

Lục Phồn cầm chiếc kim đi tới. Nghê Giản ngẩng đầu. Lục Phồn nói: “Cảm thấy chán thì xem tivi cùng với Đâu Đâu đi”.

Đâu Đâu là con trai của Háo Tử, chính là chú gấu con đã xé bản thảo của Nghê Giản nát như tuyết lần trước. Nghê Giản lắc đầu: “Tivi chả có gì hay, anh cứ làm việc đi, em ngắm anh được rồi”.

“...”

Lục Phồn mấp máy môi, có phần lúng túng. Ở đây không chỉ có hai người bọn họ, bên cạnh còn có cả những người khác. Đặng Lưu đang sửa xe, Tiểu La thì đang rửa xe cạnh nhà kho. Lờ Nghê Giản bọn họ đều nghe rõ.

Đặng Lưu bực bội khó chịu liếc qua, nhếch miệng cười.

Tiểu La lại khác, cậu ta lờm Nghê Giản, trong lòng oán thầm: Thần kinh của cô gái này không biết để làm gì? Kiểu ăn nói giương chiếu như thế sao có thể phát ra? Cô ấy cũng thật lợi hại, nữ cũng thích, nam cũng thích, đúng là... Loạn quá rồi. Đáng giận nhất là, bộ dạng của anh Lục nhìn rõ ràng rất hưởng thụ, xem ra bệnh không hề nhẹ.

Lúc ăn trưa, Tiểu La thừa dịp Nghê Giản vào bếp giúp Hứa Vân, lén lút túm lấy Lục Phồn hỏi: “Anh Lục, chuyện của anh với cô ấy là như thế nào vậy? Anh Háo Tử bảo, hai người... Là thật à?”.

Lục Phồn không lảng tránh, hồ hững ừ một tiếng.

Tiểu La vò đầu bứt tai, lúng búng hồi lâu, mới thốt ra một câu: “Em, em cảm thấy cô ấy không thích hợp”.

Lục Phồn đưa mắt nhìn sang, hỏi: “Không hợp ở điểm nào?”.

“Điểm nào cũng không hợp”.

Tiểu La sốt ruột, hạ giọng: “Xem ra cô ấy không giống chúng ta. Hai người yêu nhau em cảm thấy kỳ dị. Cô ấy rất quái đản, lần trước đi leo núi, cô ấy từng nói cô ấy thích tìm thú vui. Em thấy cô ấy như đang lừa gạt anh... Lừa gạt để chơi đùa cùng cô ấy vậy”.

Tiểu La chỉ vào ngực: “Cô ấy không tim không phổi, hơn nữa... Hơn nữa, không phải cô ấy vẫn thích phụ nữ sao? Sao anh lại chấp nhận chứ?”. Nói xong câu cuối cùng, Tiểu La tổng kết: “Em thấy, cô ấy chỉ trêu chọc anh thôi”.

Cô ấy chỉ trêu chọc anh thôi.

Câu này không chỉ có một mình Tiểu La nói.

Tôn Linh Thục cũng nói Nghệ Giản chẳng qua chỉ là trêu đùa anh thôi.

Trình Hồng cũng nói, Nghệ Giản ngu ngốc, không biết mình muốn gì, tìm đến anh chỉ vì hờn dỗi.

Háo Tử tuy mấy lần muốn nói lại thôi, nhưng anh đoán được Háo Tử muốn nói gì.

Bọn họ đều nghĩ như vậy, đều nhìn Nghệ Giản như vậy.

Nhưng Lục Phồn biết, không phải như thế. Ngay từ đầu, cho đến bây giờ đều không phải như thế.

Lục Phồn chỉ nói một câu: “Cô ấy không phải như vậy”, mà không giải thích gì thêm.

Nghệ Giản không để tâm đến sự hiểu lầm này, anh cũng không thêm để ý.

Lúc tan làm, Lục Phồn chở Nghệ Giản đi dạo siêu thị. Nghệ Giản bảo thím Dư không cần phải đến vì đã có Lục Phồn, chuyện cơm nước sẽ do Lục Phồn đảm nhiệm nên bọn họ đi mua nguyên liệu về nấu ăn.

Từ siêu thị đi ra, Lục Phồn cầm túi đồ đặt vào trong giỏ xe trước, hỏi Nghệ Giản: “Có muốn mua gì nữa không?”.

Nghệ Giản nhìn chiếc túi, hỏi lại: “Vẫn còn thiếu gì à?”.

“Đồ ăn đủ rồi”. Lục Phồn nhìn cô, nói: “Em muốn mua gì nữa không?”.

“Mua gì cơ?”. Nghệ Giản không hiểu.

Lục Phồn trả lời: “Tùy em, muốn mua gì cũng được”.

Nghệ Giản: “À, em không muốn mua gì cả”.

“...”.

Lục Phồn im lặng, dừng một chút, nói thẳng: “Hai hôm trước anh được phát tiền thưởng, Valentine lần trước anh...”.

Anh còn chưa dứt lời, Nghệ Giản đã hiểu: “Muốn tặng quà Valentine cho em à?”.

Lục Phồn gật đầu.

Nghệ Giản quá mức bất ngờ, ngăn người, vươn tay vỗ anh một cái: “Man show”.

Lục Phồn không hiểu.

Nghệ Giản cười: “Muốn bỏ sung quà Valentine ấy à, nói thật, loanh quanh một vòng thế này thì mệt quá”.

Lục Phồn: “...”.

Nghê Giản không để ý đến anh, nghiêng đầu suy nghĩ.

Mấy giây sau, cô nói: “Xem phim, được không?”.

Lục Phồn ngạc nhiên.

Nghê Giản buông tay: “Hay là anh chọn đi? Em chưa từng trải qua nên không có kinh nghiệm”.

Lục Phồn: “Anh cũng chưa”.

Không có gì hay để chọn.

Hai người lại một quán cơm gần đây ăn bữa tối đơn giản rồi đến rạp chiếu phim.

Lục Phồn đi mua vé, Nghê Giản đi xem có những bộ phim gì.

Cô mất thính giác nhiều năm nên rất ít khi đến rạp, từng ấy năm cô mới chỉ đi xem một hai lần.

Nhìn một lúc, toàn là phim chưa xem.

Lục Phồn hỏi: “Em muốn xem gì?”.

Nghê Giản nhìn một hồi, phần lớn đều là những tên phim nghệ thuật nhẹ nhàng, hình ảnh trẻ trung lãng mạn, chỉ có duy nhất một bộ phim trinh thám kinh dị.

Nghê Giản chỉ chỉ: “Phim này đi, tên không tệ”.

Lục Phồn ngó một cái.

Anh ngẩn người, đang định hỏi cô có chắc chắn không thì nhớ ra cô là họa sĩ vẽ manga liền kịp phản ứng. Cô khác với các cô gái bình thường khác. Tên phim rất hợp với khẩu vị của cô.

“Được, xem cái này đi”.

Lục Phồn nắm tay cô vào cổng, đi qua khu bán đồ ăn vặt, anh bảo: “Mua ít đồ uống và đồ ăn đi”.

Nghê Giản đáp: “Em không muốn uống, mua bỏng ngô được rồi”.

Lục Phồn đi tới mua hai bịch bỏng ngô to.

Đi vào phòng số hai, tìm được vị trí, hai người ngồi xuống. Bộ phim không đợi đủ người liền bắt đầu chiếu.

Lục Phồn cầm bịch bỏng ngô, Nghê Giản thò tay lấy một hạt, ăn xong lại lấy hạt nữa. Cô xem phim mắt công hơn so với người khác, phải nhìn phụ đề mới có thể hiểu toàn bộ nội dung cốt truyện. Lúc cô cúi đầu lấy bỏng ngô, để vuột mất vài câu đối thoại.

Lục Phồn để ý, cầm bỏng ngô đút vào miệng cô.

Mới đầu Nghệ Giản không quen, ăn mấy hạt một, sau quen rồi, ăn tâm hường thụ sự phục vụ của Lục Phồn, ăn cho đến khi chán thì thôi.

Phim kinh dị trong nước phần lớn dựa vào mảnh lối, cũng như thế, quy tụ những tên tuổi lớn, đạo diễn có tiếng, nhưng nội dung rỗng tuếch, đầy sơ hở, Nghệ Giản xem một nửa liền đoán được kết cục nên không chút hứng thú.

Cô quay đầu nhìn, ngược lại, Lục Phồn đang xem rất chăm chú. Trong ánh sáng lờ mờ, gò má anh nhô ra, rất anh tuấn. Thiệt tình Nghệ Giản cảm thấy bộ phim này không đẹp mắt bằng Lục Phồn.

Lục Phồn đang xem, cảm nhận được cái nhìn của Nghệ Giản, quay đầu hỏi cô: “Không hay à?”.

Nghê Giản cố gắng phán đoán lời anh, gật đầu.

Lục Phồn định nói tiếp.

Nghê Giản tiếp lời: “Anh xem phim, em xem anh”.

“...”

Lục Phồn không phản đối, anh cảm thấy bộ phim này xem cũng được, rất thu hút. Nhưng phẩm vị của Nghệ Giản chắc chắn cao hơn anh, anh biết rõ điều đó.

Suy nghĩ một lúc, anh thì thầm: “Hay là... chúng ta đổi xem cái khác đi”.

“Không cần”. Nghệ Giản nói: “Anh xem hết phim này đi”.

Lục Phồn không muốn xem phim một mình, gạt cô sang một bên. Anh nắm tay cô, để đầu cô tựa lên vai anh. Anh hơi nghiêng đầu, hôn môi cô dưới ánh đèn lờ mờ. Nghệ Giản nhanh chóng mở cửa đón chào.

Phía sau, xem ra quần chúng không nói nên lời. Xem phim kinh dị mà thành ra như vậy... Quả là hiếm thấy.

Bộ phim kết thúc, đã là 8h30 Lục Phồn dắt Nghệ Giản ra khỏi rạp. Anh gửi xe máy cách đó không xa.

“Chờ anh ở đây”. Lục Phồn bảo.

“Vâng”.

Nghê Giản đứng ở cửa nhìn anh. Nửa phút sau, đột nhiên có hai bóng người lọt vào tầm mắt. Nghệ Giản hơi ngần ra, đi về phía trước hai bước. Cách đó không xa, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang đi về phía bãi xe. Nghệ Giản cảm thấy dáng dấp cô gái trông rất quen. Cô nhìn kỹ, phát hiện hình như đó là Nghệ San.

Lúc này, Lục Phồn đã dắt xe tới.

Nghê Giản chỉ vào hai bóng người kia: “Anh xem, kia có phải là Nghệ San không?”.

Chương 46

Dáng dấp của cô gái trẻ hoàn toàn giống với Nghệ San, bên cạnh cô ta là một người đàn ông thân hình cao ráo, hai người đang nắm tay nhau.

Lục Phồn nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Nghệ Giản. Còn Nghệ Giản thì đang nhìn người bên cạnh Nghệ San.

Cô không lạ gì người đàn ông đó vì lần trước cô đã gặp hắn ta ở con hẻm gần nhà Nghệ San. Nghệ Giản nói: “Là con bé”.

Lục Phồn bảo: “Đề anh đi gọi con bé”.

Nghệ Giản: “Vô ích thôi, người ta nói hạnh phúc như kẻ đang yêu, anh gọi về được chắc?”.

“Vậy phải làm sao bây giờ. Hơn 9 giờ rồi”. Lục Phồn hỏi: “Chỉ sợ chú Nghệ biết chuyện”.

Nghệ Giản: “Không có cách để quản con bé đâu. Con bé sẽ không nghe lời chúng ta”.

Trong lúc nói chuyện, hai người kia đã bước lên xe. Chiếc Porsche màu đen chạy qua, Nghệ Giản liếc nhìn biển số. Lục Phồn rút điện thoại di động ra. Nghệ Giản hỏi: “Anh làm gì vậy?”.

Lục Phồn trả lời: “Có thể hắn ta sẽ đưa Nghệ San về nhà. Anh nói với chú Nghệ một tiếng”.

Nghệ Giản không ngăn cản.

Điện thoại kết nối, Lục Phồn kể tình hình, quả nhiên Nghệ Chấn Bình không biết, còn tưởng Nghệ San đi học. Cúp điện thoại, Lục Phồn nói: “Chú Nghệ biết rồi, đề chú ấy quản lý con bé”.

“Ông có biết cũng vô ích vì ông không phải là người tàn nhẫn. Ngày em còn bé ông cũng đối xử với em như vậy, phạm tội tày trời cũng không nở trách mắng”.

Nghệ Giản nói: “Nhưng hồi ấy em thông minh lắm, được cái đi học rất ngoan ngoan”. Còn Nghệ San... Lần trước bị hù dọa như vậy, vẫn chưa rút ra bài học.

Lục Phồn định nói tiếp, nhưng Nghệ Giản xoa xoa mặt: “Không nhắc đến con bé nữa, chúng ta về thôi”.

Tháng này Lục Phồn được nghỉ dài, vừa chăm sóc Nghệ Giản, vừa sửa xe kiếm tiền. Mấy ngày nay, Nghệ Giản lại một lần nữa lên kế hoạch làm việc.

Hôm trước, quản lý gửi mail cho cô, đề cập hai chuyện.

Chuyện thứ nhất coi như tin tốt, một năm trước tại Liên hoan triển lãm Animation quốc tế, Nghệ Giản có hai bộ trình thám kinh dị được một nhà xuất

bản trong nước nhìn trúng, ký hợp đồng, hiện tại đã được xuất bản, hai hôm tới sẽ đưa ra thị trường. Trong số đó có một bộ đã được thỏa thuận ký kết đưa vào sản xuất thành phim chuyển thể trong tương lai gần.

Ý của quản lý là nếu như Nghệ Giản có ý định sống ở trong nước, muốn nhân cơ hội này mở rộng thị trường quốc nội, thì cần phải tích lũy danh tiếng, phối hợp tuyên truyền hậu kỳ.

Trước kia, Nghệ Giản không suy xét đến những việc ấy. Nhưng giờ khác rồi, cô sống với Lục Phồn, không có ý định chuyển đến nơi khác, những chuyện đó đã trở thành việc phải nghĩ.

Chuyện thứ hai là tin dữ.

Quyết định về nước phát triển. Điều này có nghĩa, Nghệ Giản sẽ bị quản lý thúc bản thảo điên cuồng. Nếu anh ta trở về, rất có thể sẽ bay từ Bắc Kinh đến giục cô hàng ngày.

Nghê Giản đau đầu suy nghĩ, cô hy vọng quản lý sẽ trở về muộn. Nhưng kết quả trái với ý muốn, mới được mấy hôm, Mai Ánh Thiên đã gửi mail, dặn cô chuẩn bị tiếp đón quản lý.

Nghê Giản tính toán ngày quản lý tới đây, đúng là ngày nghỉ cuối cùng của Lục Phồn.

Com tối Lục Phồn làm thịt kho tàu, Nghệ Giản thêm ăn, một bát thêm hai. Nghệ Giản buông bát, Lục Phồn nhìn cô, bảo: “Em đi khám xem tay phải thế nào rồi?”.

Nghê Giản cúi đầu nhìn tay mình, làm như không có gì quan trọng: “Không cần, sử dụng tay trái cũng được”. Cô thản nhiên trả lời, như thể tay phải vĩnh viễn không hồi phục cũng không sao.

Lục Phồn không chịu được kiêu thái độ này của cô, tự đi tới kiểm tra. Anh xoa bóp từ cổ tay đến khuỷu tay cô, hỏi cô có cảm giác gì không.

Nghê Giản đáp: “Cảm thấy rất tốt”. Lục Phồn không chấp nhận đáp án qua quýt như vậy: “Rất tốt là sao?”.

“Không ngứa không đau, rất thoải mái, phương pháp của anh không tệ”. Ý trêu đùa thoáng qua trong mắt Nghệ Giản.

Lục Phồn nhìn cô cảnh cáo, Nghệ Giản ngược mắt lên, nghiêm túc: “Cảm giác rất bình thường, mặc dù sức còn yếu. Hồi phục chưa được bốn mươi ngày mà, anh đừng lo lắng”.

Lục Phồn buông tay áo cô ra, ngồi xuống cạnh cô. Nghệ Giản nhìn anh: “Hình như anh có điều muốn nói?”. Lục Phồn gật đầu.

“Vậy anh nói đi, làm gì mà nghiêm túc vậy?”.

Lục Phồn im lặng hai giây, trả lời: “Đài truyền hình sẽ làm chuyên đề về sự cố ở khu đang phát triển lân trước, họ muốn phỏng vấn, đội đã sắp xếp người đi, trong đó có anh”.

“À”.

Lục Phồn nhìn cô. Nghê Giản nháy mắt: “Sau đó thì sao?”. Lục Phồn mấp máy môi: “Là phóng viên Tôn phỏng vấn bọn anh”.

Nghê Giản lại à một tiếng: “Vậy rất tốt, là người quen”. Thái dương Lục Phồn giật giật một cái. Về mặt Nghê Giản thản nhiên, hỏi: “Anh muốn nói gì?”.

Lục Phồn nhìn cô, xác định cô không tức giận, cân nhắc một chút rồi nói: “Em hay nghĩ lung tung, nên anh phải nói trước với em”.

Nghê Giản nhướn mày: “Nói em ăn giấm lung tung à?”.

Lục Phồn: “Không phải sao?”.

Nghê Giản nhìn anh, bỗng nhiên bật cười: “Anh biết là được rồi, đừng ra ngoài trừu đùa làm loạn”.

Lục Phồn cau mày: “Em lại thế rồi”.

Nghê Giản không tỏ ra hỏi cái mà còn cười, sau đó ghé sát người hôn anh. Lục Phồn bắt lực, đành hé miệng, mặc cô bắt nạt. Đợi Nghê Giản náo loạn đủ rồi, Lục Phồn mới lên tiếng.

“Vẫn còn chuyện”.

“Chuyện gì?”. Nghê Giản chưa thỏa mãn liếm môi.

“Có một cơ hội được ra ngoài học tập huấn, đội đã đề cử anh, 20 này phải đi”.

Nghê Giản: “Đi đâu?”.

“Nghỉễm Châu”.

“Đi bao lâu?”.

“Một tháng”.

“À”. Nghê Giản gật gật đầu: “Vậy anh đi đi”.

Lục Phồn im lặng, Nghê Giản nhìn gương mặt anh có chút lo lắng: “Vừa hay tháng này em cũng bận nhiều việc, anh không đi em còn lo không có thời gian ở bên anh”.

Lục Phồn ngẩn người, hỏi: “Phải chạy bản thảo à? Tay của em còn chưa bình phục mà”.

Nghê Giản trả lời: “Không phải chạy bản thảo, là việc tuyên truyền, có một vài hoạt động cần em tham gia”.

Về mặt Lục Phồn thoáng chốc thay đổi. “Em phải đi... Mỹ à?”.

Ánh mắt anh có vẻ bối rối, tuy đã cố hết sức che giấu, nhưng Nghệ Giản vẫn nhìn thấy được. Cô nhớ tới chuyện lần trước. Cô đi Mỹ tham gia sự kiện, đứng lúc thay đổi chỗ ở, di động thì bị mất, xa xôi ngàn dặm không có tin tức, biến mất khỏi thế giới của anh. Về sau nghe Mai Ánh Thiên nói, anh đã đợi cô một tháng.

Không biết có phải anh nhớ đến chuyện này hay không. Nghệ Giản nắm chặt tay Lục Phồn: “Em không đi Mỹ”. Sắc mặt Lục Phồn thả lỏng. Nghệ Giản cười cười: “Cho dù em có đi thì cũng nhanh trở về thôi”.

Lục Phồn im lặng.

Nghê Giản ra sức néo ngón tay anh: “Em không phải loại người bạc tình bạc nghĩa mà”. Câu nói của cô khá kỳ quặc nhưng Lục Phồn không có tâm trạng để quan tâm đến vấn đề này. Anh hỏi: “Vậy em đi đâu, nói cho anh biết trước”.

“Hiện tại em chưa biết, cùng lắm là chạy đến Thượng Hải hoặc Bắc Kinh, sẽ không xa lắm đâu”.

Lục Phồn gật đầu, không hỏi nữa.

Ngày hôm sau, Lục Phồn đến Đài truyền hình, còn Nghệ Giản đi tìm Mai Ánh Thiên. Buổi tối, bọn họ cùng nhau ra ngoài ăn cơm, sau đó tìm một chỗ yên tĩnh sáng sủa để ngồi. Cô là bạn học của Mai Ánh Thiên, sau khi tốt nghiệp vẫn ở Mỹ làm việc. Bây giờ quyết định về nước, sẽ có ảnh hưởng lớn đối với Nghệ Giản.

Nghê Giản chưa từng thông báo chuyện riêng của mình, cũng không nhắc đến sự tồn tại của Lục Phồn. Đột nhiên nghe tin Nghệ Giản đã kết hôn, Mai Ánh Thiên cả kinh phun rượu đầy mặt.

“...”

Không thể tin được việc này. “Trời ạ, Còn Daniel Tô thì sao? Mình cứ tưởng không phải anh ta thì cậu sẽ không lấy chồng cơ đấy”. Vừa dứt lời, Mai Ánh Thiên liền gõ đầu cô một cái: “Đầu óc cậu có bị thủng không vậy?”. Về mặt cô mông lung: “Cho nên... Rốt cuộc là ai lợi hại như vậy, có thể thu phục được Jane đây?”. Mai Ánh Thiên xoay con người, nhìn về phía Nghệ Giản.

Lúc gần đi, Nghệ Giản nói: “Sau này mình ở trong nước, mọi hoạt động bên ngoài đều cắt bớt đi”. Mai Ánh Thiên định hỏi thêm nhưng Nghệ Giản đã vẫy tay rời đi.

Ra tới cửa, Nghệ Giản đụng phải một người, Nghệ Giản quay đầu nhìn, là một cô gái trẻ. Ánh mắt Nghệ Giản chuyển sang thanh niên đi bên cạnh cô ta.

Nghê Giản không lạ gì hần ta, ngay ở đây mấy hôm trước cô đã từng gặp hần, khi đó hần vẫn đang đi cùng Nghệ San. Cô gái trẻ kéo tay hần lên xe, Nghệ Giản thu hồi tầm mắt.

Cô nhớ tới Nghệ Chấn Bình. Đã lâu rồi bọn họ không gặp nhau. Nghệ Giản nhìn giờ, còn nửa tiếng nữa Nghệ Chấn Bình tan làm. Cô vẫy một chiếc taxi, đi đến công ty của ông.

Nghệ Chấn Bình không ngờ Nghệ Giản đến. Lúc thấy Nghệ Giản đứng ở cổng, ông vừa ngạc nhiên vừa hoảng hốt, nghĩ mình nhìn lầm.

Từ xa, Nghệ Giản đã nhìn thấy Nghệ Chấn Bình đi tới. Cô đang định gọi, ánh mắt liền bất động. Trên trán Nghệ Chấn Bình sưng một cục, trên mặt còn có mấy vết tím xanh. Nghệ Giản nhìn lại, hình như ông đi hơi cà nhắc.

Nghệ Giản cau mày đi đến. Nghệ Chấn Bình gọi: “Tiểu Giản”, hỏi cô sao lại tới đây. Nghệ Giản không trả lời, ánh mắt quét trên dưới vài lần nữa, xác định vết thương trên mặt ông.

“Xảy ra chuyện gì vậy bố? Sao lại có mấy vết thương thế kia?”. Sắc mặt Nghệ Chấn Bình không được tự nhiên, ánh mắt trốn tránh: “À, không việc gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi”.

“Bố”. Giọng điệu Nghệ Giản lạnh băng: “Đây không phải là vết thương nhỏ, chúng ta đi bệnh viện thôi”.

“Không cần”. Nghệ Chấn Bình khoát tay: “Tiểu Giản, thật sự không cần đâu, về nhà bôi thuốc là được rồi”.

Nghệ Giản không nghe lời, gọi một chiếc xe, kiên quyết dẫn ông đến bệnh viện kiểm tra. Kiểm tra xong, gương mặt Nghệ Giản sa sầm khiến người khác thấy sợ.

“Ai làm vậy ạ?”.

Nghệ Chấn Bình không biết trả lời thế nào. Nghệ Giản im lặng một lúc, thấp giọng hỏi: “Bố, bố gặp phiền phức gì phải không?”.

“Không có, không có phiền phức gì”. Nghệ Chấn Bình phủ nhận.

Nghệ Giản không kiên nhẫn, nổi nóng: “Bố có coi con là con gái không vậy? Chuyện lớn như thế còn muốn giấu con. Bố tưởng làm thế thì con sẽ yên tâm à?”.

“Tiểu Giản...”. Nghệ Chấn Bình không phản bác được, thở dài, kể lại tình hình.

Nghệ Giản nghe xong không nói một câu, tay siết thành quyền. Nghệ Chấn Bình còn nói thêm chuyện gì đó nhưng cô không nghe lọt một chữ. Cô cắt ngang lời ông: “Con đi lấy thuốc”.

Lấy được thuốc, cô không quay về ngay, đứng ở hành lang nhắn tin cho Mai Ánh Thiên.

Sau khi đưa Nghệ Chấn Bình về, Nghệ Giản nói địa điểm cho Mai Ánh Thiên biết, ở đó đã có người chờ từ lâu.

Trịnh Vũ mở cửa xe, Nghê San bước xuống. Trịnh Vũ vừa cúi đầu định hôn cô ta, một đám người ở đâu đột nhiên xông ra, tóm lấy cổ áo hấn ta lùi đi.

Nghê San giật mình, kêu lên sợ hãi: “Trịnh Vũ”.

Trịnh Vũ bị mấy người đàn ông đánh sấp mặt xuống đất. Nghê San hoảng hốt, mấy giây sau mới kịp phản ứng, lớn tiếng hô: “Các người là ai, sao lại đánh người? Các người đừng đánh anh ấy nữa, đừng đánh nữa”.

Thấy đám người không có phản ứng, cô ta hô to gọi tên Trịnh Vũ, sau đó hét hoảng lên: “Cứu với”.

Nghê Giản xuống xe, bước tới, lôi Nghê San sang bên.

Nghê San quay lại.

Nghê Giản tát một phát nảy lửa lên mặt cô ta.

Chương 47

Nghê San bị đánh đến ngất người, quên cả khóc, quên cả la hét. Nghê Giản chưa hả giận, ngay sau đó đi tới cho tiếp một bạt tai nữa, sức lực cũng yếu đi nhiều.

Nhưng gương mặt Nghê San đã đỏ ửng lên.

Mẹ kiếp.

Nghê Giản cầm cổ tay phải chửi một câu. Cú đánh đầu tiên của cô hoàn toàn theo bản năng, không có thời gian nghĩ xem nên phải điều chỉnh tay như thế nào, vả lại lực mạnh vượt quá dự đoán.

Giờ đây, cánh tay của cô có lẽ đã bị gãy mất rồi.

Bên kia, đám người vẫn chưa dừng tay, Trịnh Vũ ôm đầu, lăn lộn chửi thề trên mặt đất, nhưng không có sức lực để chống trả.

Nghê San kêu khóc, hét lên với Nghê Giản: “Chị bị điên à, tại sao lại đánh người? Chị dựa vào cái gì mà đánh người chứ?”.

Cô ta xông tới định đánh Nghê Giản, hai người đàn ông đứng bên lập tức tiến lên khống chế cô ta. Nghê Giản nhìn chằm chằm Nghê San, một lát sau mỉm cười: “Nếu không phải sợ bố đau lòng, thì ngay bây giờ tao đã giết chết mày”.

Cô đưa tay chỉ vào Trịnh Vũ: “Mày nghĩ hấn thích mày thật à? Mày tưởng mày là cô bé Lọ Lem ư?”. Nghê Giản cười hừ một tiếng, bước đến bên cạnh Trịnh Vũ. Tay chân Trịnh Vũ bị đám đàn ông giữ chặt, không thể động đậy. Nghê Giản khom người, lấy đầu gối ấn mạnh lên ngực Trịnh Vũ, Trịnh Vũ đau đớn kêu thành tiếng.

Nghê Giản tóm cổ áo hấn, xách đầu hấn khỏi mặt đất. “Thoải mái không?”.

Nghê Giản nhìn khuôn mặt sưng tấy của hắn, chậm rãi nói: “Mày dám động đến bố tao dù chỉ một lần nữa thôi, tao sẽ giết chết mày”.

Lúc về nhà là hơn 9 giờ, cổ tay phải của Nghê Giản đau dữ dội, vốn đã hồi phục tốt, giờ lại bị gãy mất rồi. Cô đang suy nghĩ xem có nên đến bệnh viện ngay không, thì điện thoại bỗng rung. Nghê Giản lấy ra nhìn, là Lục Phồn gọi điện tới. Nghê Giản ấn tắt, đang định chuyển sang nhắn tin thì thấy có mấy tin chưa đọc, đều là của Lục Phồn gửi.

Cô nhắn tin xong, nói địa chỉ nhà trọ cho tài xế.

Lúc xuống xe, cô nhìn thấy Lục Phồn.

Anh đứng dưới gốc cây ở cổng tiểu khu, trong ánh sáng lờ mờ, có một đốm lửa sáng.

Anh đang đứng đó hút thuốc.

Lúc thấy Nghê Giản, cánh tay cầm điều thuốc của anh thoáng dừng lại, ngay sau đó bóp nát, sải bước đi tới.

Nghê Giản đóng cửa xe, chiếc xe phóng đi.

Lục Phồn đến bên cạnh cô.

Nghê Giản cười cười: “Anh đang đợi em à?”.

Lục Phồn gật đầu, dặt cô. Nghê Giản thở mạnh, theo anh đi về. Tay phải của cô hơi run run.

Sau khi lên lầu, Lục Phồn lấy quần áo khăn mặt giúp cô, để vào trong nhà tắm. Nghê Giản ngồi trên ghế sofa, gương mặt hơi tái nhợt.

“Anh đi tắm trước đi”. Cô nhẹ nhàng nói: “Em nghỉ một lát đã”.

Lục Phồn lại gần, sờ mặt cô: “Mệt lắm à?”.

“Dạ.”

Lục Phồn: “Sắc mặt em không tốt lắm”.

“À”. Nghê Giản trả lời: “Một chút thôi”.

Lục Phồn nhìn cô, mấp má môi, khẽ giọng: “Hay là... Cùng nhau tắm?”.

Nghê Giản sững sốt, mi mắt giương lên. Lục Phồn tỏ ra không mấy tự nhiên: “Tắm rửa đi ngủ sớm một chút”.

Nghê Giản nhìn bộ dạng không tự nhiên của anh, rất muốn cười.

“Giấu đầu hở đuôi”. Cô nói.

Lục Phồn nhíu mày, im lặng. Nghê Giản bật cười. Nếu như là lúc khác, anh đề nghị như vậy, nhất định cô sẽ vui vẻ đồng ý. Nhưng giờ không được. Tay của cô quá đau, cần nghỉ một lát.

Nghê Giản lắc đầu: “Hôm nay em không muốn tắm”.

Lục Phồn ngạc nhiên, nhìn Nghệ Giản chăm chú. Anh cảm thấy hôm nay cô hơi lạ, không giống cô mọi khi. Cô thích trêu chọc anh, cũng rất thích phương diện kia. Theo như thói quen ngày trước của cô, nhất định cô sẽ nắm lấy cơ hội này để đùa giỡn anh trắng trợn.

Nhưng hôm nay cô không như vậy. Không những không, mà còn từ chối. Trong lòng Lục Phồn cảm thấy không đúng.

Nghê Giản lại giục anh: “Anh đi tắm nhanh lên”.

Lục Phồn không nói gì, khẽ gạt đầu, đứng dậy lấy quần áo.

Lục Phồn tắm rửa xong, thấy Nghệ Giản vẫn ngồi dựa trên ghế sofa, chưa thay quần áo, cũng không bật tivi. Mắt cô nhắm hờ, sắc mặt có vẻ tệ hơn. Lục Phồn vừa sấy tóc vừa nhìn cô. Một lúc sau, anh rút khăn mặt, đi đến ôm cô.

Nghê Giản mở mắt, mỉm cười: “Xong rồi à?”. Lục Phồn không trả lời, nhìn cô, nói: “Đi vào trong phòng ngủ, ở đây lạnh lắm”.

Nói xong, anh ôm cô vào phòng. Vào phòng, Nghệ Giản được đặt lên giường, Lục Phồn giúp cô cởi cúc áo khoác. Nghệ Giản cắn môi, hỏi: “Sáng mai anh phải về đội, đúng không?”

Lục Phồn không ngược mắt lên: “Ừ”. Nghệ Giản nhìn môi anh, khẽ hỏi: “Khi nào đi?”.

“Sáu giờ”. Anh đã cởi xong chiếc cúc cuối cùng.

Đúng lúc này, anh nghe Nghệ Giản nói: “Sớm quá, anh ngủ dậy lại đánh động đến em. Hay là bây giờ anh đi luôn đi?”.

Động tác của Lục Phồn khựng lại, anh ngược mắt lên. Nghệ Giản điềm tĩnh mỉm cười với anh. Tay phải của cô giấu trong áo khoác, lúc này đã không thể cử động được nữa. Cô không thể cho anh biết tay cô lại bị gãy. Ngày nghỉ của anh kết thúc, anh phải về đơn vị, hơn nữa, anh còn phải đi Nghiễm Châu học tập, cô không thích trở thành “nỗi lo” của anh.

Nhưng cánh tay thực sự rất đau, Nghệ Giản không biết có thể chịu đựng trong bao lâu.

Lục Phồn vẫn không nhúc nhích, ngồi đó nhìn cô chăm chăm. Nghệ Giản có phần nôn nóng, gắng nở nụ cười trên mặt: “Em muốn ngủ, không tiễn anh được, anh đi đường cẩn thận nhé”.

Gương mặt Lục Phồn cứng đờ u ám. Đúng là hôm nay cô rất lạ. Dáng dấp của cô không giống đang tức giận, cô vẫn cười nói với anh, giọng điệu cũng ôn hòa, không giống với những lần giận dữ trước.

Nhưng anh không chắc chắn. Không biết đây có phải là biểu hiện mất hứng mới của cô hay không. Lục Phồn cẩn thận suy nghĩ xem hôm nay mình đã làm gì, có làm chuyện khiến cô khó chịu hay không.

Nhưng Nghê Giản đã không thể chịu đựng nổi, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi. Cô nghi ngờ xương cổ tay đã bị đứt rời. Mặt Nghê Giản càng lúc càng trắng bệch. Rốt cuộc, Lục Phồn cũng phát hiện ra bất thường.

“Em sao vậy?”. Anh sờ đầu cô, thấm đầy mồ hôi, hơi lạnh.

“Không sao”. Nghê Giản né ra sau tránh: “Em thật sự rất mệt, anh về đi”.

Lục Phồn sao có thể đi được. “Xảy ra chuyện gì vậy? Em khó chịu ở đâu à?”. Anh nắm vai cô, không cho cô trốn.

Nghê Giản đau đến ngừng thở, biết không thể gạt được nữa. Cô nhắm mắt lại.

“Lục Phồn, hình như tay em bị đứt rời”.

Thang máy dưới lầu một chưa đi lên, Lục Phồn sợ lâu, không đợi nữa, cũng Nghê Giản đi cầu thang bộ. Nghê Giản nằm trên lưng anh, nói: “Chân em không gãy, anh để em tự đi”.

Lục Phồn không để ý đến cô, vội vàng xuống lầu. Dù sao cũng là chuyên viên được huấn luyện, tốc độ của anh người bình thường không thể so sánh được, chỉ mấy chốc đã đi xuống tầng dưới. Cũng may Nghê Giản ở khu khá đẹp, nhiều taxi, bắt xe không tốn nhiều công sức.

Đến bệnh viện, Lục Phồn ôm thẳng Nghê Giản vào phòng cấp cứu. Chụp xong X - quang, nhanh chóng có kết quả: cổ tay bị trật khớp, đứt gân, tổn thương thần kinh nghiêm trọng. Tình trạng này cần phải tiến hành phẫu thuật.

Nghê Giản từ phòng phẫu thuật đi ra, thuốc gây tê vẫn chưa hết, đầu óc không tỉnh táo, ngủ li bì.

Lúc tỉnh dậy đã quá nửa đêm. Tay phải của cô đã được kẹp thanh nẹp. Có bàn tay nhẹ nhàng vuốt trán cô, lòng bàn tay thô ráp, nhưng động tác hết sức ôn nhu.

Nghê Giản mở mắt. “Lục Phồn”. Cô gọi anh.

“Anh đây”.

Nghê Giản cười với anh, hỏi: “Mấy giờ rồi?”.

“Còn sớm, chưa đến ba giờ”.

Nghê Giản khẽ thở hắt ra.

Mới có ba giờ.

“Anh lên ngủ đi”.

“Không cần, em ngủ tiếp đi”.

Nghê Giản kiên quyết: “Anh lên đi”.

Lục Phồn cởi áo khoác và giày, chui vào trong chăn.

Nghê Giản nghiêng người, vùi đầu vào hõm vai anh. Lục Phồn cũng nghiêng người, nắm tay cô. Nghê Giản nhắc: “Anh nhắm mắt lại, ngủ đi”.

Lục Phồn không nhắm mắt, nhìn cô, khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt cô. “Có đau không?”.

Nghê Giản lắc đầu: “Thuốc giảm đau vẫn còn tác dụng”.

Lục Phồn im lặng, không hỏi nữa. Anh biết, cô không nói thật.

Hơn năm giờ, trời hửng sáng. Lục Phồn mở mắt, nhìn người trong lòng. Cô đang nhắm mắt, hơi thở đều đều, gương mặt trắng nõn không mấy hồng hào, cánh môi hồng cũng hơi nhợt nhạt.

Lục Phồn nhìn một lúc, ghé sát, chạm vào chóp mũi cô.

Nghê Giản bỗng nhiên mở mắt ra. Cô nhìn anh, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Lục Phồn hơi ngẩn người.

Nghê Giản hỏi: “Anh ngủ được không?”.

Lục Phồn đáp: “Rất ngon”.

Nghê Giản nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại: “Anh có cần phải đi không?”.

Lục Phồn không trả lời, chỉ nhìn cô.

Nghê Giản cười cười: “Em nhắn cho thím Dư rồi, bảo thím tới chăm em”.

Nói xong, cô thấy ánh mắt anh bất động, định nói tiếp, Lục Phồn đột nhiên sát lại, một tay ôm lấy bả vai cô, đầu áp vào cổ cô.

Miệng Nghê Giản mở ra xong khép lại.

Giờ phút này, thế giới thật yên tĩnh và nhàn tản.

Nửa phút sau, Lục Phồn thối lui, ngẩng đầu lên.

“Hai năm”. Anh nói: “Nghê Giản, em cho anh hai năm”.

Chương 48

Người của đội phòng cháy chữa cháy sau khi được phỏng vấn liền rời đi, nhà biên kịch và đạo diễn thảo luận thêm, Tôn Linh Thục chạy tin ở trung đội đường Trạm Giang tương đối nhiều nên khá thân thuộc với đội, việc quay phim bổ sung sẽ được giao cho cô ta.

Mấy hôm sau, Tôn Linh Thục và quay phim chạy đến đó một chuyến, quay bổ sung xong thì trời đã tối. Đội Lục Phồn vẫn chưa về, nghe nói một nhà hàng nhỏ bên viện Ngô Đồng đã xảy ra nổ khí ga. Tôn Linh Thục vốn định chờ một lúc, nhưng bị quay phim Tiểu Ca giục suốt nên đành quay trở về.

Trong phòng ăn vẫn thừa chút ít đồ ăn, nhìn không có cảm giác ngon miệng nhưng Tôn Linh Thục vẫn ăn một ít để lót dạ.

Ngày trước, cô ta rất kén ăn, đồ ăn không ngon thì nhin đói chứ nhất định không nuốt. Sau khi quen biết Lục Phồn, tật xấu này mới dần dần thay đổi.

Tôn Linh Thục nhớ tới quãng thời gian đó, đồ ăn trong miệng càng không có mùi vị.

Ngày ấy, anh quan tâm đến cô ta như vậy.

Nhưng giờ đây... Bọn họ đã sớm như những kẻ qua đường.

Nghĩ đến đây, Tôn Linh Thục không tránh khỏi nghĩ đến một người phụ nữ.

Nghê Giản.

Tôn Linh Thục hạ giọng nhắc lại lần nữa, bàn tay cầm đĩa bỗng siết chặt. Cô ta tự hỏi, vì sao cô ấy còn chưa đi? Cảm xúc mới lạ giữa người với người chỉ qua ba tháng là thay đổi.

Nhưng lần này, có vẻ như hơi lâu.

Sao Nghê Giản có thể kiên nhẫn đến thế?

Chỉ có một khả năng, Lục Phồn thật sự có năng lực.

Tôn Linh Thục lắc đầu cười khổ. Anh đương nhiên là có khả năng rồi. Nếu không, với điều kiện của anh, mặc dù sau này có đỡ hơn một chút, cô ta cũng sẽ không thật sự cân nhắc qua lại với anh.

Theo quan điểm thông thường, Lục Phồn quả là một người đàn ông hết sức bình thường, không tiền, không thế, không bằng cấp. Sống cùng anh là chuyện chỉ có trong phim thần tượng.

Nhưng trên người anh có một sức mạnh hết sức kỳ lạ. Sức mạnh này từng thu hút Tôn Linh Thục. Cô ta đến gần anh, rồi lại rời xa anh. Lúc trở lại, sức mạnh đó vẫn còn. Thế nhưng anh đã có thêm Nghê Giản.

Tôn Linh Thục gắp miếng bắp cải trong đĩa, không muốn ăn nữa. Đúng lúc, sau lưng có người gọi cô ta.

Tôn Linh Thục quay đầu, Thẩm Nguyệt cầm theo một chiếc túi nhỏ chạy tới, ngồi xuống trước mặt cô ta, rút một xấp đồ trong túi ra đặt lên trên bàn.

“Chị Tôn, mau nhìn đi”. Trong giọng nói của Thẩm Nguyệt thấp thoáng lộ vẻ hưng phấn: “Em đặc biệt chạy đến để đưa cho chị xem”.

Tôn Linh Thục nhìn cô ta, cúi đầu mở tập tài liệu trên bàn, sắc mặt thay đổi. Thẩm Nguyệt cười híp mắt: “Thế nào, ngạc nhiên chưa? Janeni là người điếc đấy”.

Tôn Linh Thục không trả lời, vẻ mặt hoảng hốt lật đến trang cuối cùng mới ngẩng lên: “Ồ đâu ra vậy?”.

“Tiêu Tiêu chuyển về. Đây là bản đầy đủ nhất, bản điều tra lần trước của chúng ta còn thiếu nhiều lắm”.

Thẩm Nguyệt cúi đầu ghé tai, thần thần bí bí: “Nói cho chị biết, có một nhân vật lớn đã điều tra cô ta. Tất cả những thứ này đều là của bọn họ ở đầu bên kia đào lên. Không chỉ bọn Tiêu Tiêu nhận được, mà tất cả các phóng viên giải trí đều có”.

Tôn Linh Thục nhíu mày: “Nhân vật lớn nào vậy?”.

Thẩm Nguyệt lắc đầu: “Không tiết lộ được”.

Nói xong, cô ta chỉ vào từng tập tài liệu đưa cho Tôn Linh Thục xem: “Chị xem, nghệ sĩ piano Daniel cũng bị dính vào, còn nữa, mẹ của cô ta là tiểu tam đấy, bố dượng cô ta chính là Tiêu Kính, người có tên trong danh sách Forbes Rich. Thật không ngờ lại lợi hại như vậy”.

Thẩm Nguyệt nói không ngừng, đột nhiên “à” một tiếng, nhận ra âm thanh quá lớn lại lập tức hạ giọng, nói với Tôn Linh Thục: “Tin hấp dẫn cuối cùng, cô ta đã kết hôn, với một người đàn ông đấy. Ấy dà, chẳng phải Mai Ánh Thiên là bạn gái của cô ta sao? Mọi quan hệ này quả là loạn mất rồi...”.

Tôn Linh Thục vẫn không bình luận, cô ta xem tài liệu từ đầu đến cuối thêm một lần nữa. Theo như lời Thẩm Nguyệt, nội dung bên trong hoàn toàn chính xác, khai thác rất sâu. Thậm chí cả phần cuối cùng kia, Lục Phồn cũng bị đào bới sạch sẽ.

Có một số việc, cô ta không biết.

Tôn Linh Thục nhìn hồi lâu, hơi ủ rũ hỏi Thẩm Nguyệt: “Cái này bao giờ thì phát?”.

“Giờ chưa phát đâu, khoảng hai tuần nữa”.

Thẩm Nguyệt nói: “Bộ phim điện ảnh hôm trước đã công chiếu, diễn viên không chuyên Mai Ánh Thiên bỗng nhiên nổi tiếng, cứ theo đà này, độ phổ biến của cô ấy càng ngày càng tăng, hơn nữa “Chạy trốn” không phải là phim bình thường, mà được cải biên từ truyện tranh của Nghê Giản, em đoán đối phương muốn chờ đến lúc đó mới tung chiêu, để chủ đề này trở thành trọng tâm”.

Tôn Linh Thục nhíu mày: “Trong nước, danh tiếng của cô ta vốn không nổi, về nước lại chưa được bao lâu. Vậy là ai có thể sắp xếp giúp cô ta?”.

“Ai biết được?”.

Thẩm Nguyệt không mấy quan tâm, tỏ ra hờ hững: “Người trong thế giới thượng lưu, tiểu dân như chúng ta làm sao hiểu được, chỉ cần ngồi chờ bọn họ cởi bỏ nút thắt là xong”.

Sau bữa cơm chiều, Nghê Giản nhận được email.

Là người đại diện của Nghệ Giản, gửi email báo cho cô biết hành trình sắp tới. Nghệ Giản liếc nhìn, khẽ thở hắt ra. Thứ hai đi Thượng Hải tham gia buổi giao lưu với người yêu sách. Sau đó, thứ sáu tham gia buổi lễ ra mắt “Chạy Trốn” với giới truyền thông.

Chỉ cần chưa ký hợp đồng là tốt rồi.

Kể từ mười hôm trước đánh Nghệ San cho đến bây giờ, tay phải của cô như vật trang trí, bản vẽ vẫn ngâm giấm để đầy chứ đừng nói đến việc ký hợp đồng.

Trước khi đi ngủ, Lục Phồn nhắn tin đến, giống như mọi lần, hỏi tình hình tay của cô trước. Nghệ Giản nhắn lại bảo: Tốt hơn so với ngày hôm qua.

Lục Phồn dặn cô phải cẩn thận, đừng để té ngã đụng vào đâu. Nghệ Giản nhìn chuối ký tự, cười cười, ấn hai chữ: Đường Tăng. Vài giây sau, Lục Phồn hỏi âm bằng ba dấu chấm hỏi (???)

Anh không hiểu nghĩa của từ lóng này.

Nếu như ngay lúc này anh đứng ở trước mặt, nhất định sẽ mở to đôi mắt đen kịt nhìn cô. Sau đó, cô sẽ vỗ vỗ mặt anh, chế giễu anh vài câu, trêu chọc một chút. Nghệ Giản nghĩ vậy, một mình cười sằng sặc với chiếc điện thoại.

Bên kia, Lục Phồn đợi mãi không thấy hồi âm, trong lòng bất an, lại nhắn thêm một tin: Nói chuyện đi.

Nghệ Giản không trả lời. Cô gằn như tưởng tượng ra bộ dạng cau mày nhắn điện thoại của anh.

Lục Phồn đang ngồi trên cầu thang, lập tức bật dậy, nôn nóng khó hiểu, nhắn tin lần nữa: “Em đang...”. Chữ “đang” chưa bật ra, điện thoại bỗng rung một cái.

Có điện thoại gọi đến. Trên màn hình thông báo người gọi tới là Nghệ Giản. Trái tim Lục Phồn đập loạn, nhanh chóng kết nối điện thoại.

Giọng Nghệ Giản truyền vào ống nghe.

“Lục Phồn”.

Lục Phồn giật mình. Đây là lần đầu tiên anh nghe tiếng cô qua điện thoại, khác hẳn với lúc đứng trước mặt nói chuyện. Anh vô thức mở miệng gọi tên cô, gọi xong mới nhớ ra. Cô không nghe được.

Cô không nghe được, nhưng cô vẫn gọi cho anh.

“Lục Phồn”. Nghệ Giản gọi lần nữa, sau đó ở đầu bên kia cô bật cười thành tiếng, hỏi: “Anh nghe thấy tiếng em chưa?”.

Lục Phồn ổn định tâm trạng, cũng cười theo: “Ừ”. Đầu kia, Nghệ Giản tiếp tục nói chuyện:

“Em biết anh đang nghe, tay của em không sao đâu, anh đừng lo lắng quá. Để thuận tiện, em sẽ thường xuyên gọi điện cho anh nghe”.

Em sẽ thường xuyên gọi điện cho anh nghe.

Bàn tay phải buông bên người Lục Phồn dần dần siết chặt. Nếu như một cô gái không nghe thấy âm thanh sẵn lòng gọi điện cho anh. Nếu như một cô gái vẫn luôn sống trong thế giới yên tĩnh lạnh lùng sẵn lòng nói chuyện điện thoại...

Lục Phồn nhắm mắt lại, dựa vào tường... Trong ống nghe, giọng Nghe Giản bình thản tựa như âm thanh của tự nhiên. Cô đang nói: “Nếu như anh thấy bất tiện thì cúp điện thoại đi, em biết mà”.

Lục Phồn vội vã nhếch môi. Nếu cô đứng ở trước mặt, anh sẽ ôm cô. Anh nhất định sẽ không kìm được mà ôm cô.

Nghe Giản kể một vài chuyện của mình, sau đó bảo: “Em nói xong rồi, anh cúp máy đi, ngủ sớm một chút”.

“Ừ”. Đợi đầu bên kia vang lên âm thanh tút tút ngắt quãng, anh mới đưa điện thoại ra khỏi tai.

Ánh mắt của anh từ cửa sổ hành lang nhỏ hẹp nhìn ra bên ngoài, đêm tối khôn cùng.

Cô ở ngoài cách xa ngàn dặm.

Đứng lặng lẽ một lúc, Lục Phồn lấy bao thuốc ra, ngồi trên bậc thang rút một điếu.

Anh nhớ tới ngày hôm ấy ở bệnh viện.

Anh xin cô hai năm nữa.

Cô nói sẽ cho anh cả đời.

Anh nhả ngậm khói, mỉm cười.

Một lát sau, nhớ tới điều gì, anh lấy di động ra nhấn vào tệp ảnh.

Tệp đầu tiên, chỉ có ba tấm hình, hai tấm phong cảnh, một tấm chụp người.

Anh chạm tay lên gương mặt người đó.

Ngọn núi xanh tươi, cô ngồi trên vách đá, mái tóc đen nhánh tươi sáng.

Lục Phồn nhìn rất lâu.

Cuối cùng, đưa điện thoại lên môi, đặt một nụ hôn lên màn hình.